

troet at kunde finde en meget simpel Vej, den nemlig at lade dem komme ind under Invalideforsørgelsesloven af 20de November 1876. Loven om Redningsvæsenet, der stammer fra 1852, henviser disse Mænd til Understøttelse ifølge Reglerne i Invalideforsørgelsesloven af 9de April 1851, men ifølge denne Lov ere de langt mindre gunstig stillede, end de vilde blive det efter Loven af 1876, der giver dem en Understøttelse, som, naar de virkelig ere i Trang, kommer op til omtrent det Dobbelte. Ved altsaa at foreslaa det høie Thing at indfætte den Bestemmelse, at de skulle behandles efter Reglerne i Loven af 1876, har man, kan man sige, foreslaaet at fordoble den Statsunderstøttelse, de blive berettigede til at faae. Enten og Børn vilde imidlertid ikke være stort forhjulpede ved denne Lov, idet den Understøttelse, der ifølge Invalideforsørgelsesloven kan tilkomme dem, kun kan stige for Enternes Vedkommende til c. 100 Kr. med et ringe Tillæg ifølge en anden Lov af samme Dato. Man er derfor gaaet en anden Vej; man har stillet selvstændige Forslag, normeret bestemte Summer, der skulle tildeles Enten og Børn, og sammenbraget Grændserne mere end i tidligere Forslag, saaledes at Minimumsgrændsen er langt højere og Maximumsgrændsen kun noget højere. Der vilde imidlertid ved denne Ordning opstaa en Anomali, saafremt ikke en indskrænkende Bestemmelse som til, idet nemlig Enten med et stort Antal Børn under 15 Aar kunde naae op til en Understøttelse for sig og Børnene, der vilde være større end den, de sit, hvis Manden var Redningsinvalid. Da det imidlertid er en Kjendsgjerning, at de, der trænge til den højeste Invalideforsørgelse, i Reglen ere de, som ere berøvede Arbeidsdygtigheden, er det tillige en Kjendsgjerning, at den Familie, der mister en saadan Forsørger, har — bortset fra Jættelsen — en pekuniær Fordel derved, idet en Invalid, der Intet kan gjøre for Brødens Erhvervelse, kun er en Byrde for Familien. Altsaa, man vilde ligesom sætte en Præmie paa, at en saadan Invalid lagde sig i sin Grav; men deri er der noget Ulogisk og Urigtigt, og der er derfor foreslaaet tilføjet den Bestemmelse, at Forsørgelsen til Børnene i Forbindelse med den Moderen tillagte Understøttelse ikke i noget Tilfælde maa overstige det Beløb, som kunde have været tillagt Faderen i Understøttelse.

Der er endelig baade i den foreslaaede § 2 og i den sidste Paragraf nogle Bestemmelser, der gaa ud paa at sikre dem Bistand, der komme til Stade ved Stationerne, ligesom sidste Paragraf gaar ud paa at sikre dem, der komme til Stade, og de Efterladte af dem, der omkomme under Forsøg paa at fresse Skibbrudne, Statsunderstøttelse, selv om de ikke høre til Redningsvæsenet. Dermed er Indholdet af og Hensigten med Un-

dringsforslagene angivet, og jeg har kun en ganske kort Ytring at tilføje. Det er en Selvfølge, at den svære Dønnning, der reiste sig i Stemningen i Anledning af „Sleipners“ Forslag, endnu stadig ruller lidt igjen, og at Udvalget har faaet enkelte Meddelelser, hvorved man, direkte eller indirekte, som man nu vil kalde det, har opfordret det til at vise Interesse for Redningsvæsenets Ordning. Dette er imidlertid en fuldstændig administrativ Sag, og saavel efter Ytringer af den høitærede Minister under Sagens tidligere Behandling som efter Ministerens Udtalelser i Udvalget nærer dette fuld Fortrøstning til, at Udvalget ikke behøver at tage noget som helst Initiativ i saa Henseende. — Dermed skal jeg anbefale de stillede Forslag til det høie Things Beloville.

Indenrigsministeren (Skel): Da det foreliggende Undringsforslag er fremkommet som et Resultat af Forhandling og Overenskomst mellem det meget ærede Udvalg og Ministeren, skal jeg indskrænke mig til at tilraade det høie Thing at vedtage Undringsforslaget, saaledes som det foreligger.

Strandkov: Det Regjeringsforslag, som er blevet forelagt her i Thinget, stiller sig, som det høie Thing vil erindre, meget væsentlig fra det Forslag, som Udvalget er blevet enigt om, og jeg kan kun sige, at det har glædet mig, at Udvalget er kommet overens saavel indbyrdes som med den ærede Minister om de Punkter, der ikke oprindeligt stode i Regjeringsforslaget. Det er ganske vist, at jeg for mit Vedkommende ikke ved de foreslaaede Undringer fuldt har naaet, hvad jeg havde tænkt mig, men jeg har troet, at det paa et Omraade som dette fremfor paa noget andet Sted gjælder om, at man kan moderere sine Fordringer, og jeg kan derfor kun gjentage, at det har været mig en Glæde at arbejde saavel med de øvrige Medlemmer af Udvalget som med den ærede Minister om Undringsforslagene. Man kunde maaske fra anden Side bemærke, at her saa at sige Intet er udrettet, naar man f. Ex. tager Hensyn til Invalideforsørgelsen; men det var ikke min Hensigt fra Først af at gjøre nogen Ændring ved Invalideforsørgelsen, da det ikke henhører herunder, slet ikke; det var kun min Hensigt at faae de Enten og Børn optagne i Lovforslaget, som blive forsørgelsesløse, naar deres Forsørgere omkomme ved Forsøg paa at redde Skibbrudne, selv om de ikke høre til Redningsmandslaget. Dette har jeg naaet, og derfor taffer jeg saavel Udvalget som den ærede Minister for den Smødekommun, de have viist. Dermed skal jeg anbefale Forslaget.